

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Vt S. Bruno perfectè mundum contempserit, totum se ad Deum
conuerterit, & in semel arrepto pietatis studio perseuerauerit, atque vt
eum imitari debeamus. Serm. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Φ. VI
13

Finis vite
monasticae
quis.

Ad perfe-
ctionem te-
dere obliga-
tos esse reli-
giosos.

Tertium, quo ingratitude committitur, quando beneficio non vitur, ad quod nobis est collatum. Charissimi fratres, finis vocationis nostrae est perfectio charitatis. Ad hunc finem status religionis institutus est, quo noxia submoueantur, pericula fugiantur, mala occasiones tollantur, bonae adigantur, peccatis disciplina, tentationibus remedium, bonae voluntati praedium administrantur, ignorantes instruuntur, infirmi inuentur, male volentes arceantur, tandemque ad salutem omnes, ad perfectionem charitatis promoueantur. Et licet non omnes, qui monasticen proficentur, ad perfectionem veniant, omnes tamen tendere coguntur, nemini sub transgressione licet voti nolle esse perfectum, aut abicere omnia, quibus comparari iuuari debet perfectio. Vulgari namque modo loquendo, perfectio charitatis est, vt homo omne studium suum deputet ad vacandum Deo, rebusque diuinis, cunctis alijs praetermissis, quae non sunt de necessitate praesentis vitae. Charissimi fratres, ne igitur hic simus Deo ingrati, ad quae vocati sumus accingamur alacres & fortes vincentes carnem nostram. Nulla nos accedia ab his, quae ad diuinum spectant cultum retrahat, nulla negligentia retineat, nulla carnis indulgentia ad lautae laxaeque viuendum nos eneruet. Nulla molities ad non frangenda desideria nostra nobis imponat. Quando surgendum est, surgamus, quando eundum, eamus, quando silendum, fileamus, quando operandum, operemur, vt semper Deo in obedientia, nunquam in propria voluntate diabolo seruiamus. Habemus ducem & principem nostrum D. Brunonem, qui in aetate iam penes senili ad poenitentiam iuuenis factus est, qui ad castigationem carnis aetate licet frigidus feruore incaluit, qui per aetatem fractis iam viribus athleta fortis exemplum sanctitatis & perseverantiae nobis reliquit. Cuius oremus nos apud Deum & merito & intercessione iuuari, per Dominum nostrum Iesum Christum, qui cum patre & Spiritu sancto viuuit & regnat Deus benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Ut S. Bruno perfecte mundum contempserit, totum se ad Deum conuertit, & in semel arrepto pietatis studio perseverauerit, atque ut eum imitari debeamus.

Sermo V.

Evge serue bone & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis supra multa te constituam: intra in gaudium Domini tui. Matth. 25. Agimus hodie dilectissimi fratres solennitatem patris nostri D. Brunonis: cui quam pulchre conveniant verba thematis iam iamque recitati, puto vos ipsi advertitis. Ipse enim est servus bonus, quia fecit voluntatem Domini sui, mundum contemnens de seipsum, totumque se divinae mancipans voluntati exequenda. Ipse est etiam servus fidelis, quia in his non seipsum spectavit, sed gloriam domini sui, usque in finem fidelissime domino suo adhæsit constanti & virili perseverantia. Obsecro fratres mei diligamus & veneremur, talem & tantum Dei amicum, patrem & ducem nostrum. Atque vt ad illius amorem & venerationem, tum quoque imitationem magis ac magis inflammemini dicam. *hac vice nonni-*

Matth. 17.
Luc. 14.

non nihil in commendationem tanti patris, vt & meo satisfaciam officio, & vestrae deuotioni ac expectationi. Et quamuis multa sint in hoc beatissimo Patre, quæ certatim & prædicanda & imitanda se nobis offerant, tamen cæteris prætermisissis, tria illa quæ iam paucis commemorauimus, in præsentiarum paulò fufius tractanda suscepi, quæ sunt, perfectus illius mundi contemptus, perfecta ad Deum conuersio, stabilis & inconcussa in semel arrepto proposito perseverantia. Ex his sicut primum locum obtinet perfectus mundi contemptus, ita & primo tractandus est. Scitis charissimi fratres, quemadmodum beatissimus pater Bruno mundum totum contempserit. Simul atque conuenit cum suis socijs, & inter eos quædam facta est de emendanda vita conspiratio, ita cuncta quæ habebat atque etiam habere potuisset in mundo dereliquit, vt nihil penitus sibi reliquum fecerit: non agros, non domum, non pecunias, non familiam, denique nihil omnino. Videtis vt in ipso suæ conuersionis exordio perfectè re ipsa perstiterit, quod Christus dixit diuiti illi adolescenti, sed diuitias malè diligenti, atque ob id ipsum ad Christi adhortationem obsurdescenti: *Si vis perfectus esse, vade & vende omnia que habes, & da pauperibus, & veni sequere me.* Ita nimirum sanctus & admirabilis pater Bruno iam Christi vocantis & trahentis gratia illustratus, videbat se expeditis & inoffensis pedibus ingredi post Iesum non posse, nisi graue mundi sarcinam ex suis humeris deponeret. Quamobrem sine mora distractis omnibus & omni simul habendi aut quicquam possidendi cupiditate reiecta, totum animum, cor, amorem, studium, affectum, fauorem suum à mundo reuocauit, & ad Christum adiunxit, dicens Domino cum Propheta: *Quid mihi est in celo, & à te quid volui super terram? Deus cordis mei & pars mea Deus in æternum.* Magnæ fuit hoc virtutis, magni feruoris, magnæ perfectionis in tali viro tam nobili, tam erudito, tam fortunato, tot mundi nexibus implicato, tam repente, tam fortiter, tam integrè quicquid huius mundi est à se abijcere potuisse. Qui parum aut nihil habet vel etiam sperat in mundo, facile potest mundum despiciere, vt pote à quo se despici videt. Atqui mundi honoribus, diuitijs, voluptatibus affluere, & tamen Christi amore hæc simul omnia magno & intracto animo tanquam stercora & fumum quandam penitus repudiare, nihilq; omnino huius mundi habere velle, nihil huius mundi diligere, paupertatem, vilitatem, nuditatem, asperitatem cum filio Dei propter nos ad extremam inopiam & miseriam sponte sua redacto amplecti, id verò eximie ac raræ virtutis est. Vnde hunc beatissimi patris Brunonis tam virilem & immutabilem mundi contemptum non mediocriter suspicere, admirari ac venerari debemus. Credo sanè nonnunquam euenire quibusdam ex nobis iam paupertatem professis, iam mundi contemptum ipso habitu & nomine præferentibus, vt multum agrè à paruis & vilibus rebus nostro vsui permisissis separeremur. Et tamen S. Bruno adhuc in medio positus fortunæ blandientis cursu, maxima & plurima gaudens & alacer dereliquit, & ne ipsa quidem vitæ necessaria, quæ nobis abundè suppetunt, sibi reseruauit, omnino curam & sollicitudinem omnem proijciens in Deum, certissimè confidens illius providentia se enutritum iri. Si ergo nobis molestum est quandoq; vel leuissima re priuari, quæ tamen nostra non est, quia nihil proprii habemus, quanta obsecro virtus fuit amplissimas mundi fortunæ & spes ad eò nihil pendere &

S Bruno vt contempserit mundum.

Matt. 19.
Marc. 10.
Luc. 18.

Psal. 72.

Contemptus mundi perfectus qui coniungat.

1. Pet. 5.

386
 Rebus crea-
 tis quã so-
 briè vtendū.

Leuit. 10.

Galat. 5.

Cicero.

Philosophi
 quidam vti
 mundum
 cõtempserunt.
 Rom. 1.

S. Bruno quã
 perfectè se
 ad Deum
 conuertit. it.

Galat. 5.
 Col. 3.
 1. Cor. 15.

abdicare potuisse? Ergo charissimi fratres hoc ipso tam insigni venerandi patris nostri exemplo manifestè admonemur, nulli rei creatæ animi affectu adharere, sed vti quidam sobriè, religiosè, ac rationabiliter illis quæ ad vitam transigendam nobis necessaria sunt: at nihilominus cor semper habere ab omnibus absolutum, vt solus Deus suo id sibi iure vendicet, nec ibi vnquam amor creaturæ cuiuscunque inordinatus, tanquam ignis alienus qui legiti- uina prohibetur, ardeat, ne eueniat nobis quod duobus illis filijs Aaron- lienum ignem in thuribulis, per quæ corda nostra significata sunt, offeren- bus, quos sicut nostis, ignis à Deo missus subito extinxit in terrorem & ex- monitionem mortalium omnium, ne quis vnquam cor suum deat creatu- ris, soli creatori dedicandum. Itaque quamdiu aliquid ex his quæ in mundo sunt, eo animi affectu retinemus, vt illud sine dolore voluntatis & rationis (Aliud enim est, si non nihil sensualitas obmurmuret, quæ semper iustitiam aduersus spiritum) relinquere non possimus, nondum perfectè cum beatis- simo Brunone mundum contempimus, qui etiam ipsa vita necessaria ad sibi interdixit, vt tenuem ac vilem habitum pro corporis indumento, modicum panem & aquam duntaxat sæpè in cibum ac potum acceperit, idq; in- la horrida & immani solitudine, vbi si omnia ad victum & vestitum suppe- terent necessaria & accommodata, vel ipsa loci tamen & aeris asperitas, & rigor, & horridus aspectus, vbi sicut quidam ait, Horrifer Aquilonis stridor gelidas magna anni parte molitur niues, posset satis superq; ad corporis as- sictionem sufficere. O qualis est nostra vita, nostra pœnitentia, nostra opus, noster mundi contemptus, si cum reuerendissimi patris huius mundi contem- ptu & conuersatione comparetur.

Videamus nunc de altero, quod est perfecta ad Deum conuersio. Putent fratres charissimi, qui tam perfectè mundo valefecerant, qui nihil in mundo sibi retinuerant, alio quam ad Deum se transferre potuerit? Legimus quidem de Philosophis quibusdam, quod & ipsi omnia huius mundi abiecerint, sed idè vt possent vacare liberius sapientiæ, imò stultitiæ suæ. Non nouerant il- li Deum, nec promissam fidelibus beatitudinem perspectam vel sola fide ha- bebant: non ergo poterant se ad Deum totos conuertere, sed stulti facti sunt, & euauerunt in cogitationibus suis, seruiueruntq; creaturæ potius, quam creatori. At verò beatissimus pater Bruno certissima fide sciens esse Deum, sciens in cœlis repositam mercedem iustitiæ omnibus pijs, sicut totum se seuoauit ab hoc seculo nequam, ita totum se transtulit ad querendum, & erandum, contemplandum, possidendum, fruendum Deum. Id verò nemo potest facere, nisi qui simul vitijs omnibus nuntium remittat. Ergo beatis- simus Bruno absque vllò dubio mundi vinculis primum contritus, deinde ad- uersum seipsum totus insurgens, crucifixit carnem cum concupiscentijs suis, & mortificauit membra sua, vitia & passiones malas omnes, & totum uacatè hominem, vt sicut prius gesserat imaginem terrestris Adæ, ita deinceps ge- reret cœlestis. Oportet enim vt in homine prius moriantur vitia omnia, quæ possit Deo coniungi. Hic si prosequi longius uelim, quam sublimiter beatus pater de vitijs & eorum autore diabolo, de seipso & carne triumphauerit, quantum in virtutibus indies profecerit, quomodo Deo ad quem se conuer- terat, totus semper inhaerit, & quam excellenter denique in Deum transf-
 forma-

formatus sit, nimum prolixus ero. Potest quisque horum aliquam inde cō-
iecturam capere, quod summus pontifex vocavit eum ad curiam suam: vtiq̄
non vocaturus, nisi certissima relatione didicisset, adeo eum in omni gratia
& virtute excreuisse, vt absque sui detrimento posset tuto versari in totius
orbis arce; id est, vrbe Romana, & suis consilijs toti Ecclesie non mediocri-
ter prodesse. Sed quid est fratres: quod Deus rursus voluit mundi tumulti-
bus implicari amicum suum, qui vti ipsi soli posset vacare, mundo profus re-
nunciauerat? Vti que nobis patris nostri sanctitatem, prudentiam, sapientiam,
mortificationem, perfectionem indicare voluit, vt dum discimus etiam in
medijs periculis à prima conuersione eum minimè defecisse gaudeamus nos
sub tanti patris signis militare in religione Carthusiana, pudeatq̄ nos vinci
à vitijs, quando in cœnobio velut in portu ab omni mundi strepitu se iuncti
vuiuis, nec occasiones peccandi admodum nobis suppetunt, nisi eas ipsi ca-
ptate velimus. Est etiam hic quod imitari debeamus in hoc sanctissimo vi-
ro, est vnde & nobis plurimum displiceamus. Hortatur nos mirabilis eius
ad Deum conuersio, vt memores professionis nostræ, non iam nostris obse-
quamur desiderijs, non nostris ducamur voluntatibus, non nostris simus sen-
sibus & sensuum oblectamentis ac curiositate dediti: sed ad Deum extra quē
nunquam benè esse potest animæ rationali totos nos conuertamus, & synce-
ris cordibus liberis animis, non coacti sed vtronei faciamus eius volun-
tatem, odiamus omnem iniquitatem, mutuo nos diligamus, inuicem nos
verbis & factis adificemus, quæ pacis sunt sectemur, scandala nec præbeamus
alijs, nec ex alijs capiamus, non iudicemus alios temere, non nobis ipsis pla-
ceamus, aliorum bonis congratulemur, malis congemiscamus: denique sicut
filij Dei in hoc vnum vno omnes animo, pari studio, eadem sollicitudine in-
cumbamus, vt vita nostra sit vera ad Deum conuersio, auersio à peccatis & si
quispiam in nobis videtur in se habere aliquid ab his diuersum, eum cuncti
adiuuemus & prouocemus verbis, precibus, exemplis, vt id emendet. Sunt e-
nim in omni congregatione infirmi quidam, quos non oportet contemnere
sed commiserando suauiter portare, & omni studio beneuolentiæ ac frater-
næ charitatis allicere ad meliora maximè quando omnes vnus corporis
membra sumus, & vnum in cœlis patrem habemus, qui diligit cuncta quæ
fecit.

Sed ne sim lōgior, tertium nunc pauca pertractabo, quod est stabilis per-
seuerantia. Non est necess. fratres, vt vobis commemorem beatissimi patris
Brunonis perseuerantiam, quæ iam toti orbi nota est, quæ fecit vt numere-
tur inter filios Dei, & ab omnibus sanctus colatur. Perseuerant autem, vt
partem iam dixi, non modo sicut complures fecerunt sancti intra cœnobij
septem inclusus, sed etiam in multis & magnis periculis, in oblati ipsi hono-
ribus & dignitatibus, idq̄ genus alijs multis. Rara auis est fratres, qui in ta-
libus perseueret. O quam multi in eiusmodi occasiōibus miserè perierunt.
Nobiscum benè agitur, si vel in cœnobio & cellis seruare possimus animas
nostras, & perseuerare vsque in finem. Tamen perseueremus, & si millies la-
bi nos contigerit, ab ipso lapsu mox resurgamus. Non fraudabitur perseue-
rantia corona, quisquis etiam post multiplices lapsus tandem vicerit. Quosdā
permittit Deus subinde labi, vt pessimo præsumptionis spiritu non elidā-

Perseueran-
tia quali o-
pus.

Labi in vitia
cur Deus
quosdam
permittit.

Ecce 3 tur

W. VI
13

cur, quo multi funditus subuersi sunt, qui pro magnis habebantur. Sed est labimur vt homines, non simus obstinati in malo vt dæmones. Sæpè milites illi maiorem reportant gloriam, qui in bello crebra accipiunt vulnera & cæmen non penitus fugiunt, è pugna, sed semper animum viresq; recipiunt, quam qui non vulnerantur vnquam, sed frigidè decertant.

Psal. 90.

Surgendum
quoniam sit
ex lapsu vi-
tiorum.
1. Cor. 10.

Iacob 4.
1. Pet 5.
1. Cor. 4.

Matt. 25.

Perseueremus igitur & vt perseuerare possimus, non nostris fidamus vi-ribus, sed in adiutorio altissimi habitemus. Ab illo est bona voluntas nostra, qua bene inchoamus: ab illo est fortitudo nostra, qua magis ac magis progredimur, ab illo denique est perseuerantia nostra, qua ad finem vsq; viriamur perstamus. Qui lapsus est, certus de diuina misericordia iam resurgat: & si plus quam millies relapsus fuerit, non maneat prostratus, sed rursus resurgat, semperq; in finem vsque pugnet contra seipsum & instabilitatem suam, qui vero *si uideat ne cadat*. i. sit humilis, lapsis non insultet, sed condoleat, meminerit se hominem esse, qui possit faciliè excidere, nisi seruetur gratia & benignitate Domini Iesu qui *superbis resistit, & humilibus dat gratiam*. Nulli sanè ita perniciosum est homini religioso, vt cæca præsumptio & nimia præfidentia. Quid quæso habes ô frater quod non accepisti? Si autem accepisti, cur tibi tribus quod tuum non est? cur non magis times, ne ob tuam superbiam tibi auferatur quod habes, & alteri quem tu fortassis modo tuquam infirmum partipendis, detur? Hæc dixerim vt caueamus animi elationem, quæ sæpè etiam bonis hominibus sub quadâ Zeli & iustitiæ specie subrept, atque vitiam non multos penitus euertat. Ab hac peste tutus est, qui cum S. patre Brunone in perfecto mundi ac sui ipsius contemptu, & stabili sui ad Deum conuersione perseuerat vsque in finem. Sed quid fratres charissimi, quid gloriæ, quid beatitudinis, quid dignitatis credimus obtinuisse sanctissimum patrem nostrum Brunonem in cælis? quando post tam felicem perseuerantiam, post deuictos hostes omnes, post confectum vitæ huius curriculum, solutis corporis vinculis, felicissima anima eius ad cælos migravit? Quis dubitet summa cum benignitate occurrissè illi Dominum Iesum cum innumeris angelorum & sanctorum agminibus, dixissè què illi quod tam supra thematis loco recitaueram. *Euge serue bone & fidelis &c. intra in gaudium Domini tui?* Quis capiat gloriam illi animæ purissimæ ac sanctissimæ a Deo collatam? An verò dubitare quis potest inter præcipuos ecclesiæ Hierosalem ciues receptum esse, hunc virum sanctissimum, qui tam sublimem egit vitam in terris, & tot animas Christo lucrificet, hodiequè lucrificat? Obsecro fratres mei, imitatores simus patris beatissimi, vt & ipsi cū aderit extremum vitæ punctum, audiamus à Domino singuli: *Euge serue bone & fidelis, intra in gaudium Domini tui:* quod nobis præstet meritis Sancti

Brunonis sanctorum omnium splendor & gloria
Iesus Christus in secula benedictus,
Amen.

